

«Det guddommelige vises klarest i det menneskelige»

av Helle Maria Wolstad

Hvordan møter vi Gud? Hvordan får vi kontakt med det guddommelige? Det er en søken som blir delt av mange mennesker og er en gjennomgangstone i alle religioner. Mennesket som søker å forstå det som er utenfor og større enn dem selv. Ofte søker vi da det som er utenfor oss selv og vår menneskelige erfaring. Med et varierende resultat. Og det gjør jo jeg også. Men etter hvert som jeg er blitt eldre har jeg opplevet noe forunderlig. Det er ikke i den storslåtte «ute av kroppen opplevelsen» jeg har sett Gud klarest. Det er i det jordnære. I møtene med andre mennesker i sorg og glede. For meg blir det ofte tydelig at det er når jeg er i relasjon til min neste, at jeg møter Gud. Det begynte med en viktig sannhet. Gud ble menneske i Jesus, og siden har en del av Gud vært på jorden. Fremdeles Gud, men begrenset i det menneskelige.

Denne tesen har derfor sitt utspring i tanken om inkarnasjonen. Gud som ble menneske i Jesus. Vi kunne ikke nå Gud, vi hadde ikke adgang til Hans nærvær. Som et av mange eksempler finner vi historien om Moses og den brennende tornebusk, og andre tekster som forteller hvor ufattelig og uopnåelig Gud er. Gud er for stor for oss å fatte. Det er vårt menneskelige problem, og Guds løsning er både enkelt og ufattelig. Gud begrenset seg og ble menneske. «Han var i Guds skikkelse, men så det ikke som røvet gods å være Gud lik. Han gav avkall på sitt eget, tok på seg en

tjeners skikkelse og ble mennesker lik. I sin ferd var han som et menneske; han fornødret seg selv og ble lydig til døden, ja, korsets død.» Fil. 2.

Vi bekjenner og tror at Jesus er sann Gud og sant menneske. Den athanasianske trosbekjennelsen (fra ca. år 500) er preget av de teologiske diskusjonene om Jesus som sann Gud og sant menneske. Flere skriftsteder viser at Jesus var klar over sin guddommelighet. Han var ett med Faderen, og han hadde liv i seg som Faderen.

I Johannes 1 står det: «Og ordet ble kjøtt og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren sønn har fra sin Far»

Jesus er også tydelig i Johannesevangeliet spesielt at selv om ingen har sett Gud, så har de likevel sett Gud når de har sett ham.

Et av de viktigste skriftstedene som for meg er selve paradigmet på tesen finner vi i Matteus 25, 34 - 40 «Så skal kongen si til dem på sin høyre side: 'Kom hit, dere som er velsignet av min Far, og ta i arv det riket som er gjort i stand for dere fra verdens grunnvoll ble lagt. 35 For jeg var sulten, og dere ga meg mat; jeg var tørst, og dere ga meg drikke; jeg var fremmed, og dere tok imot meg; 36 jeg var naken, og dere kledde meg; jeg var syk, og dere så til meg; jeg var i fengsel, og dere besøkte meg.' 37 Da skal de rettferdige svare: 'Herre, når så vi deg sulten og ga deg mat, eller tørst og ga deg drikke? 38 Når så vi deg fremmed og tok imot deg, eller naken og kledde deg? 39 Når så vi deg syk eller i fengsel og kom til deg?»

Vi mennesker møter Gud i alle dem vi er med på vei gjennom livet. Gudsnærværet er bygget på relasjonen til vår neste. Når Jesus snakker om at det vi gjorde mot disse, det gjorde vi mot ham. Så er dette mer enn et moralsk og etisk bud. At man skal hjelpe de som lider på sin vei. Det er mer enn et sosialetisk ansvar som vi er pålagt for å bli rettferdige og frelst. Det ligger dypere i enn det. Det ligger i møtet og dem vi møter. Vi ble skapt i Guds bilde og Gud skaper og gjenskaper oss det gjennom frelsen og nådemidlene. Derfor møter vi alltid gjenskinnet av Gud i vår nestes øyne. Metodistkirkens far, John Wesley, sier at det å tro ikke betyr noe, hvis det ikke betyr noe for vår neste. Han sier at «faith is the handmaiden of love». Dette betyr at det er kjærligheten til vår neste som er det utslagsgivende. Og den kjærligheten er gitt av Gud, til hans elskede skapning. Og der Guds kjærlighet er så er også hans nærvær. Gud er der hvor hans kjærlighet er.